

dette skal være Tilfældet. Jeg vil beklage, om Befolkningen kom til det Punkt, at man ikke „gad“ læse offentlige Erklæringer.

Befolkningen er blevet vildledt, og efter Dr. Ussings Mening er det dens egen Skyld. Jeg vil sige, at muligvis kan en saadan Opfattelse og Udtryksform være god Latin i visse Kredse, men jeg synes ikke, den er forhenværende Justitarius i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, Dr. jur., Nationalbankdirektør Ussing ganske værdig, mindst da denne Mand i visse Kredse nyder en sikkert velbegrundet Tillid for Dygtighed og Indsigt.

I og for sig er det nogenlunde ligegyldigt, hvad Aktiekapitalen er nedskrevet til. Af regnskabsmæssige og banklovsmæssige Grunde maatte den vel nedskrives. Idet Banken ejes af de gamle Aktionærer og skal tilbagegives dem en Gang i Tiden, er Aktiekapitalens Størrelse nogenlunde ligegyldig. Derimod kan jeg ikke indse, hvorfor Aktiekapitalen ikke maa naa højere end til 70 Mill. Kr. Hvis Landmandsbanken, som man haaber, naar sin gamle Højde og genvinder sin tidligere Tillid, hvad vi alle ønsker, er 100 Mill. Kr. ingenlunde for høj en Aktiekapital for en Bank med en Indlaanskapital paa ca. 1 Milliard, som Banken havde tidligere. Reserverne skal da op paa en i Forhold til Aktiekapitalen uforholdsmæssig Størrelse, hvis der skal være en passende Sikkerhed for Indskyderne, de meget omtalte Sparere, som man noget uegentligt kalder dem.

Efter en lykkelig Ordning af hele denne sørgelige Affære fæstnedes det borgerlige Samarbejde. Prøven var ikke uden Vanskelighed, men den blev bestaaet, hvilket Fler-tallet af den danske Befolkning sikkert hilser med udelt Glæde, saa sandt som Val-gene i 1920 tilkendegav denne Linie som Rettesnor for Repræsentanterne baade for det konservative Folkeparti og for Venstre. Det gør vi fornøftigt i at holde os for Øje. Vi kender Følgerne, hvis dette borgerlige Samarbejde skulde bryde, og derfor ønsker vi og vil fremdeles arbejde for, at det skal holde.

Gamborg: Det er en gammelkendt Ting, at det ikke er noget helt lysteligt Arbejde at beskæftige sig med den danske Stats Regnskaber og den danske Finanslov. Jeg tænker ikke her specielt paa de kummerlige finansielle Resultater, som de i de sidste Par Aar udviser, men paa det gamle Faktum, at Regnskabet og som Følge deraf ogsaa Finansloven har en saadan Form, at man under Arbejdet med dem ustandselig støder paa den ene Gaade efter den anden,

og at Regnskabsformen er en saadan, at det overhovedet er umuligt af dette Statsregnskab at faa et Overblik over Statens virkelige finansielle Stilling. Det er saa ofte blevet omtalt fra denne Plads baade af andre og af min Ringhed, saa jeg skal ikke komme ind paa igen at udvikle de principielle Indvendinger, man kan gøre mod Regnskabet.

Jeg kan dog ikke lade være med at trække et enkelt Eksempel frem, som viser, hvorledes Regnskabet er misvisende. Paa § 25, som omhandler Grønland, finder man i Rubrikken „Bevilling“ en Indtægtspost, der lyder saaledes: „Driften af Kulbrudet ved Kaerssuarssuk: 39 754 Kr.“. I Regnskabsrubrikken findes en Indtægt paa 39 754 Kr., altsaa præcis det samme Tal. Nu er det ganske klart, at en Regering ikke kan have et saadant Overblik over Kulminedriften ved Kaerssuarssuk, at den paa Forhaand kan spaa nøjagtigt paa Krone, hvor stor en Indtægt denne Kulminedrift vil give. Forklaringen af Statsregnskabet's Tal er formodentlig den, at der endnu slet ikke er kommet noget Regnskab fra denne Koloni i Grønland. Men det er utvivlsomt urigtigt at anføre det anslaaede Beløb som Indtægt. Det kunde f. Eks. let tænkes, at det er gaaet med denne Kulminedrift paa samme Maade som med den næste Post: „Brutto-Fortjeneste paa Udhandlingsvarer“, hvor der er anslaaet en Indtægt paa 100 000 Kr., men hvor Regnskabet viser et Tab paa 570 000 Kr. Sæt nu, Kulminedriften har haft en lignende Skæbne! Det er ganske forkert at opføre en Indtægt, hvis Eksistens man slet ikke kender. — Saadant et enkelt lille Eksempel fremdrager jeg, fordi det er typisk for det danske Statsregnskabsvæsen, og fordi det er et af de Led af Helheden, der bevirker, at det er umuligt af Statsregnskabet at danne sig et rigtigt Skøn over den danske Stats finansielle Stilling.

Nu ved man jo, at der er nedsat en Kommission til at fremsætte Forslag til en Omlægning af hele Statens Regnskabsvæsen, og for saa vidt kan man anse mine Bemærkninger her som overflødige; men jeg fremsætter dem blot for at vise, hvor nødvendigt det er, at denne Kommission snart kommer til et Resultat, saaledes at vi ikke skal have mange Statsregnskaber aflagt i den gamle umulige Form. Indenfor Kommissionen — jeg har selv den Ære at være Medlem af den — findes der sikkert et Fler-tal, som har Ønske om og ogsaa Planer om en radikal Omlægning af hele Regnskabsvæsenet; men vi kan ikke rigtig faa fremmet Arbejdet, fordi vi savner en lille Lov, til